

PROJEKTNE UČNE METODE TUDI NA DOBROVSKI ŠOLI

»Pogled v prihodnost«

Šolski krožki dobivajo sodobno različico – projektne učne metode, ki dajejo občutno večji poudarek učenčevim individualnim zanimanjem, to pa jih, kot ugotavljajo, spodbuja k bolj marljivemu delu.

Lep, lahko bi rekli kar vzorčni primer takih projektnih učnih metod, so nam 19. decembra lani predstavili na OŠ Dobrova, kjer so otroci pod vodstvom mentorice knjižničarskega krožka in šolske knjižničarke **Zdenke Sušec** pokazali, do kakšnih spoznanj se lahko vse dokopljajo o prerokovanju prihodnosti.

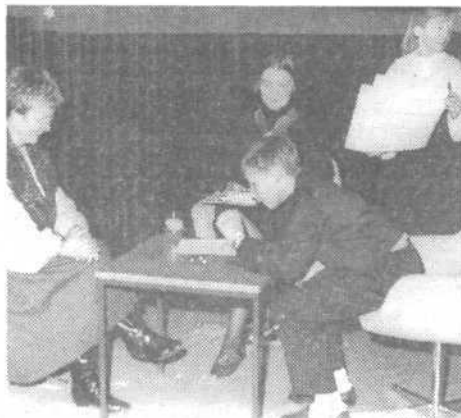
V scensko za to posebej prirejeni šolski avli (z gorečimi svečami) so se po vrsti pojavljali mladi vedeževalci in prerokovali: Ta je prerokoval s pomočjo kart, drugi s pomočjo kovancev, tretji si je pomagal s številkami, četrti je »bral« usodo iz zvezd, spet drugi so prerokovali s pomočjo človekovih sanj in pisave.

Učenec **Janez Zalaznik** je poskrbel, da je bil že kar sam začetek primerno mističen: Predstavil je predelano in skrajšano knjižico kitajskega Ji-Jinga, ki se opira na kozmološka dognanja starodavne kitajske filozofije. Po teh je mogoče prerokovati tudi s pomočjo kovancev.

Mladi dekletki **Lada** in **Ajda Drobež** sta nekaterim gledalcem napovedali horoskop s pomočjo numerologije, »na prvi pogled dolgočasne metode – dokler je ne uporabimo v praksi«. Tudi tu naj bi šlo za vpliv nebesnih teles.

O skrivnostnih, tudi za znanost še povečini neznanih silah planetov, zvezd, pa tudi lune v vseh njenih pojavnih oblikah, ki naj bi vplivali na nas, nam je govorila **Maja Guzelj** in pri tem pokazala tudi sončno karto.

Prerokovati je moč tudi s pomočjo običajnih sanj (o tem sta govorila **Alenka Hafner** in **Sabina Rupnik**), kart (**Nina Suhadolnik** in **Katja Kovač**), medtem ko je pisava ali grafologija odprta knjiga

o človekovem značaju in njegovih nagnjenjih (**Irena Gubanc**).

»Pogled v prihodnost«, kot so poimenovali prireditev, je po svoje popestril tudi izrazni, nato pa še indijanski ples **Minee Bozovičar** (ta je že na samem začetku predstavila tudi nekaj znamenitih jasnovidec – od Nostradamusa do Einsteina), otroci pa so lahko pokramljali tudi z urednico revije **Aura Marinko Jeglič**.

Projektne učne metode niso v sklopu učnega načrta, ampak so bolj nekakšen krožek. Učenec je tu aktiven in ne nastopa zgolj kot pasiven poslušalec. Če sam dela, je z delom bolj zadovoljen. To je dragocen kapital. Šolska knjižnica pa ima ob tej metodi možnost, da zaživi tudi na drugačen način in se predstavi tudi navzven. Skratka, knjižnica ne sposoja le knjige, ampak se s svojim neposrednim pedagoškim delom vključuje v pouk, je zanimivo, poučno novost ocenila mentorica **Zdenka Sušec**.

BRANKO VRHOVEC

Ekologija v učnem načrtu

Je že tako, da se na nekaterih šolah pri nas ves čas nekaj dogaja. Trnovska je že med njimi in človek bi skoraj rekel, da je »zastavonoša« osnovnošolskih aktivnosti. Po pravici povedano trnovske tovarišice (ki so kot na vseh šolah v večini) pravijo, da bodo tak tempo težko zdržale. Pa vendar ne odnehajo. Med zadnjimi stvarmi je bil z odprtimi rokami sprejet seminar o ekološki vzgoji na razredni stopnji osnovne šole. Pripravili sta ga učiteljici s trnovske šole **Ladka Zore**, ki uči četrty razred, in **Mojca Furlan**, ki uči tretješolce.

Varovanje človekovega okolja, ki že bije plat zvona, pač mora postati samo po sebi umevni del izobraževalne

ga procesa. Ne le kot možnost za krožek, ampak del učnih načrtov, ne le pri naravi, zgodovini, zemljepis. Pri vseh predmetih, ki polnijo glave našim otrokom. Ko bodo zrasli, bi bilo za ekološko osveščanje prepozno. Če pa to vključimo tako rekoč v vsakodnevno delo in učenje, postane del človekovega razvoja in gledanja na svet. Tudi otrokovega. In morda se bo zgodilo celo to, da bodo otroci začeli nas starše opozarjati na napake, ki jih morda delamo nehote, ker smo pač zrasli »gor« v času, ko je bila ekologija še nekaj tako rekoč neznanega v našem življenju. Skupaj z otroki tudi mi lahko popravimo te zmote. Tudi s pomočjo šole in tovarišic na njej.

Arheologija v nekdanjem domu

Kaj vse smo po dograditvi Doma Malči Belič na novi lokaciji že »postavili« v staro zgradbo ob Zavetiški ulici? Zdaj je že nekaj časa odločeno. Republiški sekretariat za vzgojo in izobraževanje je namreč objekt dodelil Filozofski fakulteti oziroma oddelku za arheologijo in etnologijo. Obnovitvena dela v približno polovici zgradbe grede h koncu. Arheologija bo (deloma pa je tudi že) ob Zavetiško preselila tako rekoč vse – od knjižnice in laboratorijev do predavalnic, študentov in profesorjev. Trenutno je v vseh letnikih skupaj 60 študentov. Do zdaj je obnova zgradbe in prostorov stala šest milijonov tolarjev. Hiša je po svoji zasnovi za arheologijo in etnologijo FF tako rekoč idealna in do konca obnovljena, ko bo dovolj denarja. Pri obnovi je sodeloval arhitekt Črtomir Mihelj s Fakulteto za arhitekturo, izvajalec obnovitvenih del pa je bil Peter Slaček s kooperanti. Regale za knjižnico so naredili v Kovinski industriji Ig, lesene dele pa mizar Justin. Zdaj poleg polovice zgradbe čaka na ureditev le še okolica, ki pa jo bo treba spraviti v red v sodelovanju s krajevno skupnostjo Malči Belič.

Pa še to!

Preselitev arheološkega in etnološkega oddelka Filozofske fakultete v obnovljene prostore doma Malči Beliče ob Zavetiški ulici, ni minila brez zapletov. Vsaj teoretičnih. Viški župnijski urad se je namreč »oglasil« v dnevnem časopisu z nekakšne vrste protestom, da je bil »izpuščen iz igre«, čeprav je bila zgradba svoje čase v njegovi lasti oziroma v lasti Cerkve.

Tega nihče ne zanika. Tudi na viški občini in viškem izvršnem svetu ne, čeprav so bili tam javno pokarani. Vsa zadeva s preselitvijo oddelka Filozofske fakultete se je namreč odvijala na republiški ravni, nam je povedala Francka Trobec z viškega sekretariata za družbene dejavnosti. To je torej mesto, kjer se mora Cerkev o svojih zahtevah pogovarjati.

Viški izvršni svet na pismo, ki ga je na javnost naslovil Župnijski urad, niti ni reagiral, iz pisanja pa je izzevnelo, da se je nekemu spet zgodila velika krivica. Pa ni tako. Vse se bo dalo rešiti in dogovoriti.

ALI STE VEDELI?

● VRH

580 ▲ Peter

VEL. LOČNIK

748 ▲ Ahec

MALI LOČ. ●

Ahec in Peter

Višji in važnejši je Ahec, ki je pomagal krščanski vojski premagati mohamedanarsko, pri Sisku 22. rožnika 1593. Po tej bitki so počasi prenehali-turški vpadi na slovenske dežele, zato je dogodek vreden spomina.

In Peter? Razrit do jeter! Ves je posut s strelskimi jarki, betonskimi braniki in razvaljenimi poletnimi hišicami, kot da je tod tež divjal silni bojni metej. Tako lep hribček, pa tako grdo razdejano!

e-e

PREŠERNOVA DRUŽBA PREDSTAVLJA!

Letna koledarska zbirka

Tako kot vsa leta doslej je tu najprej PREŠERNOV KOLEDAR 1992, ki ga je uredil Ivo Tavčar. DONATA izpod peresa Iva Zorman in NAMESTO KOGA ROŽA CVETI Ferija Lainščka, sta romana, ki nudita prijetno branje. Mladi bodo radi posegli po mladinski povesti Mihe Remca z naslovom ZAPISKI ODPOSLANCA ZEMLJE. V zbirki sta tudi dva ilustrirana priročnika – avtor prvega STO SLOVENSKIH VRHOV je Stanko Klinov, drugega PODMORSKI SVET IN MI pa Mate Dolenc.

In še naslov za vse, ki bi radi narisali zbirko ali posegli po lepi knjigi – Prešernova družba – Opearska 4/a.

Iz dejavnosti RK Krim

Leto 1991 je bilo za našo organizacijo dokaj razgibano. Redno vsak prvi četrtek v mesecu na postaji RK, ki je v prostorih KS KRIM Pot k ribniku 20 od 16. do 17. ure brezplačno merimo krvni pritisk. Pritisk meri in svetuje dr. Stane Zaletelj. Vsak mesec je več krajanov, ki pridejo na našo postajo in aktivisti RK dajejo tudi druge informacije. Stroške za merjenje krija Društvo upokojencev Krim-Rudnik in naša organizacija, prostore pa nam daje v uporabo KS KRIM brezplačno.

Dvakrat mesečno imamo organizirano ob sobotah masažo, ki je lahko delna (roke, noge, hrbtenica) ali pa celo telo. Vsak, ki želi priti na masažo dobi potrebne informacije na tel. števil. 221-409 ali 226-530. Masaža je tudi v prostorih KS KRIM.

Dobro je bila tudi izvedena akcija zbiranja oblačil, obutve, postelnine in pohištva. Krajsani so sortirana oblačila prinašali na KS KRIM, od koder smo oblačila odpegljali v skladišče za nadaljnjo uporabo. Akcija je bila organizirana skupaj z KO RKS RUDNIK.

Posebno skrb posvečamo bolnim in ostarelim. Iz sredstev, ki jih zberemo s članarino, katero vestno pobira mladinec član našega odbora Čeha Srdžan, smo ob Novem letu pripravili darilne pakete s hrano, katero so prejeli potrebni krajsani. Pet paketov za naše krajane nam je dostavila tudi Občinska organizacija RKS Vič-Rudnik.

Vsem, ki so nam pomagali, da smo našo dejavnost izvajali iskrena hvala.

Posebno se zahvaljujemo KS Krim, DU Krim-Rudnik, Občinski organizaciji RKS Vič-Rudnik, predvsem pa našim članom, ki nam s plačilom članarine omogočajo izvedbo naše dejavnosti.

VSEM ŽELIMO OBILO ZDRAVJA, SREČE IN MIRU V LETU 1992 s prošnjo, da bi nam tudi letos pomagali pri izvedbi naših nalog.

S. B.

O delu RK v KS Vič

Delo krajevnega odbora Rdečega križa v KS Vič je usmerjeno predvsem na zbiranje oblačil, prostovoljnih prispevkov in članarine pri krajsanih. Tudi lani smo iz tako zbranih sredstev kupili skromna darila in obiskali starejše, bolne in onemogle krajane na domovih in v domu za starejše občane. Osnovni šoli Marjan Novak-Jovo smo prispevali finančna sredstva za kosilo in šolo v naravi in to za tiste učence, ki so socialno ogroženi. Socialno ogroženim družinam pa smo razdelili osem paketov s hrano, katero smo prejeli od občinskega odbora in se jim lepo zahvaljujemo.

Posebno pohvalo pa si zaslužijo G. Majda Prebil za merjenje krvnega pritiska skozi vse leto, Fani Cvetko in Avgustu Veldinu, ki je pridno zbiral članarino RK.

Vsem krajanom iskrena hvala z željo za nadaljnje sodelovanje ter jim želimo srečno, mirno Novo leto 1992.

Za odbor RK Vič
Nada Svetličič

Voščilo nekoliko drugače

Čas in denar, običajno namenjen novoletnim banketom in voščilnicam, so na Mestnem odboru SKZ – Ljudske stranke tudi tokrat namenili bolj neformalnemu in človeško neposrednemu negovanju pristnih medsebojnih odnosov. »Od besed k dejanjem!« in so vtaknili svojega univerzalnega tajnika v suknjo svetega Miklavža in kasneje še dobrodušnega dedka Mraza, mu optrali še poln koš knjižnih daril in mu v spremstvu čarodeja pokazali pot do prešernih src brezoviških, podpeških in vnanjgoriških malčkov. Še celo kuharimac in vzgojiteljicam je bilo veselo pri srcu. Kako tudi ne, saj je dedek Mraz obdaroval tudi njih! Miklavž pa se je še posebej dobro (delno) počutil med bolnimi otroki v zavodu v Šentvidu pri Stični in tudi dedek Mraz je bil zelo vesel, ko so mu otroci v Vnanjih Goricah pokazali, da razumejo Božično-Novoletni čas tudi kot čas dajanja in ne le sprejemanja; tako Miklavžu kot dedku Mrazu so poklonili nadebudo zapete pesmice in svoja, z bogato domišljijo prežeta, likovna dela.

BILI SO MED NAMI

Jože Mrzlikar

Sam ne vem kolikokrat sva bila skupaj: na klopi pred njegovo idilično kmečko domačijo (na pol poti med Horjulom in Vrzdencem), kjer sva opazovala ptice v sodovnjaku in kramljala o starih časih in ljudeh, ki jih je že zdavnaj prekrila sivina pozebe; v sončnem travnatem lazlu le nekaj sto metrov proč, odkoder je čudovit pogled na log in so se našle gobe, kakršnih ni bilo na horjulskem koncu; v njegovi skromni, a bogati knjižnici, kjer se je šibilo starih knjig in koledarjev, ki jih je z marljivostjo mravlje spravil skupaj več kot pol stoletja.

Jože Mrzlikar, Bašev Jože, kot smo mu dejali, je bil poet narave in ljudi v najzlahtnejšem pomenu te besede. Skoraj sedem desetletij je vestno zapisoval vse, kar se je dogajalo v njegovem domačem kraju: vreme, smrt tega ali onega sovaščana, celo to, kako je obrodila pšenica ali ajda.

Med drugo svetovno vojno je bil Jože Mrzlikar eden tistih, ki so skušili grozote internacije. Bil je zaprt na Rabu in v italijanskem Reniciju. Toda nikoli ni nikogar obtoževal, njegovo orožje zoper človeško izpriženost in zlo je bila molitev, odpustanje. Koliko knjig je razdal in koliko ur popravil, ne da bi zahteval plačila. Nikoli ga nisem videl, da bi se jezil. Še ob nedavnem božiču je šel kljub visoki starosti – čez nekaj mesecev bi napolnil že 86 let – in očitni boleznij peš k polnočnici.

Jeseni bo spet dosti gob, skupaj greva v Lipalico,« je bil Jože še poln načrtov malo pred novim letom, ko sem ga nazadnje obiskal. Toda v lipaških gozdovih ga ne bo nikoli več. Tudi na mavсарiju, kamor je njegova dni s svojo materjo zahajal tudi Cankar, ne bo več zastavil svojega koraka. Ostal bo le še spomin na človeka, čigar dobrota in skromnost bosta zapisana z velikimi črkami.

BRANKO VRHOVEC